

LUC DE VOS

PADDENKOPPENLAND

Roman

Uitgeverij Atlas Contact
Amsterdam/Antwerpen

IN LANGERBRUGGE

In 1973 had ik besloten mij niet langer zorgen te maken.

Bij de burens hadden ze al zes jaar een televisie. Mijn ouders hadden ruzie met die mensen en mij de toegang tot dat huis verboden.

Nu hadden we sinds enkele maanden ook zelf tv. Een tweedehands toestel, vernam ik later. Maar dat had ik toen niet door, het blonk als nieuw. Vader had een kabel aan de muur gehangen, die diende als antenne. In het begin, toen moeder nog leefde, keken we naar besneeuwde zwart-witbeelden van voetbalwedstrijden, naar documentaires over stammen uit Opper-Volta en nieuwsuitzendingen over ministeriële besluiten.

Pas toen vader een echte antenne had gekocht en die zelf aan een balk op de zolder had gehangen omdat hij te gierig was om hem door een installateur op het dak te

laten plaatsen, konden wij eindelijk de beelden bekijken zoals die in hun zuiverheid vanuit Brussel werden uitgezonden.

De naaimachine van mijn moeder stond bij het grote raam in de huiskamer, met daaromheen manden en tassen vol stukken stof en dozen met honderden knopen en naalden en klossen met naaigaren en vingerhoeden en speldenkussens. Altijd stond er weer iets nieuws op stapel op de machine: een nieuwe rok voor de zussen, een oud hemdje van mij dat na reparatie zo goed als nieuw zou zijn, zei moeder.

Die machine stond mij in de weg. Soms droomde ik ervan. Ik wilde ergens heen, naar buiten wellicht. Ik had op een zaterdagmiddag zelf geprobeerd de boel op te ruimen. Die manden met te verstellen kleren en lappen stof had ik onder de zetels geschoven en de dozijnen dozen in de kasten rondom gepropt. Wilde ik leegte scheppen? Of een lustoord waarin enkel nog gespeeld hoefde te worden?

's Avonds had moeder een ogenblik in stilte naar de opgeruimde stand van zaken staan kijken. Ze keek in de kasten en onder de zetels, haalde de hele boel tevoorschijn en binnen de minuut was zij aan het trappen en gonsde het eeuwige tikken door mijn hoofd.

'Ge moet van mijn gerief afblijven, Ronny, verstaan?' zei ze.

'Ik wilde een keer wat opruimen, ma, om u een plezier te doen.'

'Ge moet van mijn naaigerief afblijven, heb ik gezegd.'

Ik ging de trap op naar mijn kamertje. Alles stond er op zijn plaats. Ik had bijna niets. Bezit was amper veertig jaar geleden iets waarnaar gestreefd moest worden. Ik had rolschaatsen, zeventien stripalbums, twee pyjama's, vier hemden, vier truien, vier broeken, vier paar kousen, vier onderbroeken.

De rolschaatsen waren een verspilling geweest. Iedereen in het gezin had er later enorm spijt van. Ikzelf niet in het minst. Ik had me mijn kop laten zotmaken op school. In de herfst zat iedereen te knikkeren, in de winter stond de hele bende Dikke Berta te spelen, een gewelddadig spel waarbij het de bedoeling was de tegenstanders van de grond te heffen en waaraan ikzelf verslingerd was. Ik vond het fijn mijn makkers te grazen te nemen en de geur op te snuiven van hun bezwete kinderkoppen.

Toen ik op een dag jongens begon te ronselen voor Dikke Berta, had daar van de ene dag op de andere niemand nog zin in.

De week daarop was het lente geworden. De merels floten en er hing een nieuwe vreugde in de lucht. Er was iemand met rolschaatsen opgedoken. Die avond vroeg ik vader of ik er ook kreeg. Tot mijn verbazing was de zaak meteen beklonken. Ik begreep het: over vader, moeder, beide zussen was een redelijkheid gedaald: die kleine moest toch iets hebben.

De volgende maandag deed ik al vrolijk mee. Er viel niet echt te schaatsen op die honderd jaar oude koer, op die schots en scheve betonnen tegels. Een leerling werd met een diepe hoofdwonde afgevoerd naar het ziekenhuis.

Een dag later was het voorbij en was het weer knikkeren geblazen.

Op school had ik een diepe genegenheid opgevat voor Eddy Kamerlinck. Hij was twee jaar jonger dan ik. Hij zag er zo Hollands uit met zijn wilde krullen. De Hollanders die ik op de televisie had gezien, leken mij van die heerlijke mensen die alleen maar leuke dingen deden.

Elke dag vroeg ik Eddy om een keer bij ons thuis te komen spelen. Wat wij daar samen precies konden doen, vroeg ik mij niet af. Wanneer Eddy bij ons in huis zou verschijnen dan begon het zonnetje vanzelf wel te schijnen.

Mijn huisgenoten moeten een reputatie hebben gehad bij de ouders van Eddy en ook bij Eddy zelf. Wellicht was er ook met deze mensen een conflict gerezen waar ik geen weet van had. Geen haar op Eddy's hoofd die eraan dacht bij mij te komen spelen. Ik bleef maar aandringen.

'Wat gaat uw moeder ervan zeggen als ik bij u kom?' had hij een keer geantwoord.

Ik besloot het risico te nemen. Die zaterdagmiddag was ik voor de allereerste keer alleen thuis, moeder en de beide zussen waren naar de stoffenwinkel van Mireille in Terdonk getrokken en ik was Eddy gaan halen, hij woonde een paar huizen verder.

Ik moet een geweldige overredingskracht hebben getoond. Ik hoefde zelfs niet echt aan te dringen. Eddy ging gewoon mee. Misschien had hij gedacht: ik zal met Ronny meegaan om hem een plezier te doen, dan ben ik ervan af, van zijn gezaag.

Daar stond hij te zweten, met zijn rode kop, bij die naaimachine die de hele huiskamer versperde.

Ik zei: 'Moeder is wat aan het naaien, maar vanavond ruimt ze deze boel wel op.'

Eddy durfde zich nauwelijks te verroeren.

'Ga zitten,' zei ik, 'ik haal mijn stripverhalen.'

'Neen, Ronny, ik blijf wel staan, blijf maar hier bij mij.'

Ik begon na te denken over een volgende stap maar er kwam mij niet meteen iets voor de geest.

Voor het raam waren moeder en de beide zussen verschenen. Aan de achterdeur begon moeder al te brullen: 'Wat doet die kleine hier, ik laat hem tien minuten alleen en er zitten hier al mensen in ons huis!'

Eddy schoot tussen moeder en de zussen door. Langs de achterdeur wipte hij mijn leven uit. Zo zag dodelijke paniek eruit, dacht ik.

Moeder stierf, ik was toen bijna elf, en ik mocht van vader en mijn beide oudere zusters alleen nog op zaterdagmiddag televisie kijken en enkel wanneer het regende.

Er viel toch niet veel te lachen op de televisie in die dagen. Het kon me allemaal niet schelen, zolang ik maar bewegende beelden zag van mensen die tegen mij persoonlijk leken te praten.

Ze moeten bij de openbare omroep met de post een pakket goedkope Zweedse jeugdfilms hebben gekregen. Elke zaterdagmiddag was er zo een. Die kinderen hadden de tijd van hun leven op een eiland in die eeuwige zomerzon. Ze plukten kleine wilde aardbeien. Manden-

vol. En ze hadden kreeftjes gevangen in een heldere beek en die kookten zij in een grote koperen pot die ze hadden opgehangen aan drie palen boven een vuur dat knetterde in het verblekende zonlicht. Die kreeftjes die smulden ze likkebaardend op, samen met die aardbeien, met slagroom, handenvol, handenvol, tot hun smoeltjes er rood van zagen en het sap langs hun kinnebakjes droop en daar moesten ze toch zo om lachen, jongens, wat moesten ze lachen, ze bleven er bijna in. Ze hadden een hond, die Bootsman heette, een gezellige loebas met heel veel haar, die een karretje voorttrok met daarin het kleinste meisje dat voortdurend riep: 'Ju, ju, Bootsman, oude rakker!' En toen de vader en moeder van die kinderen erbij kwamen na hun dagtaak, bij die heleganse gezellige boel, toen riepen die: 'Wat een feest hebben jullie hier aangericht, kinderen! Het lijkt hier wel het paradijs op aarde.'

Het rottige was dat die kinderen daar op dat eiland een boot hadden. Het was er al allemaal koek en ei. Moesten zij dan ook nog een boot hebben?

Ik zat ernaar te kijken met mijn zoemende kop. Nergens loerde gevaar. Ze voeren ermee naar een eilandje verderop, met dat bootje. Op dat eiland woonde een vosje. Dat vosje hadden ze Ronny genoemd. Ik was blij, ik was ook een Ronny, Ronny De Keyzer, uit Langerbrugge, uit de eerste vuile huizen van Gent, bij het kanaal.

Ik hoorde buiten gestommel. Het was vader die zijn schoenen uittrok en zo dadelijk de donkere kamer binnen zou treden. In die tijd lieten de mensen, wanneer ze overdag televisiekeken, de rolluiken naar beneden, voor extra verduistering. Ik hoorde hem de achterdeur openen en

nam snel *Het Kapoentje* in mijn handen, de kindereditie van onze katholieke arbeiderskrant *Het Volk*.

Ik zei dat de jeugdfilm nogal vervelend was en dat ik de televisie zo meteen zou uitzetten. Ik ging een beetje in *Het Kapoentje* lezen.

‘Geen elektriek verspillen,’ zei vader.

Hij stapte op het toestel toe om het uit te zetten. Hij keek even naar het scherm, een seconde lang, en liet zich toen in de sofa zakken.

Geen enkel individu zonder persoonlijkheidsstoornis zou in staat zijn geweest de ogen van dit geluk af te wenden. In de film zongen de kinderen een lied bij het kampvuur. Een meisje met korte blonde haren dat Tjörven heette, kweelde met een schetterende falsetto op haar eentje het laatste lied. In de ondertitels zag ik dat in het lied de Heer werd gedankt voor de mooie dag.

Laat de film nu afgelopen zijn, dacht ik. Ik zag hoe vader, met zijn stofjas aan, op het puntje van de sofa, gedachteloos en op een wanhopige manier zat te genieten en ik wou dat hij ophield met genieten.

‘Hoor, de nachtegaal,’ sprak die mollige Tjörven met haar ballonkop na afloop van haar solostuk.

Niet de nachtegaal, dacht ik, niet de nachtegaal, ik heb voldoende dromen voor jaren, voor nachten, tot in de eeuwigheid. Zelfs Bootsman de hond richtte zijn kop naar een ster die in de verte was verschenen en luisterde aandachtig naar het gekwinkeleer. Toen vader besepte dat hij werd bekeken door zijn zoon, had hij in een plotse daad van wilskracht zijn zinnen weer bij elkaar. Hij was vastberaden. Dit zou geen tweede keer gebeuren. Ik zag

hem nadenken over maatregelen die getroffen zouden worden, met zijn komieke paddenkop. De platte neus, de hangende onderlip en de kwabbige keel, die bijna tot aan de knoop van de stropdas hing. Omdat hij aan de balie van de ziekenbond werkte, droeg hij dag in dag uit een stofjas, ook thuis. Het waren de laatste dagen van de stofjassen. Natuurlijk bleef vader ze dragen. Mij kon het niet schelen, alles ging toch veranderen. Hou die ellendige stofjas maar aan, ellendeling, dacht ik, zorg dat uw kleren niet vuil worden van al het stof dat gij vergaart. Mijn tijd is nakend. Ik had al te veel van de wereld om mij heen opgesnoven. Ik wist wat er te krijgen was. Er waren Marsrepen opgedoken en in een reclameboodschap op de Nederlandse televisie had ik een blik cola gezien. Mijn geluk was al aanwezig. Ik moest het alleen nog vinden.

Buurjongens hadden voor hun verjaardag speelgoedautootjes en go-karts gekregen. Ik was onlangs elf geworden. Maar alsof de duivel ermee gemoeid was: moeder was gestorven. Dat gaf vader de gelegenheid ook dit keer geen cadeau te kopen.

Voor 1973 had ik er nooit op zitten te wachten, op geschenken. Niemand in het hele fabrieksdorp Langerbrugge gaf of ontving ooit cadeautjes. Het moet pas in het begin van de jaren zeventig zijn geweest dat het allemaal is losgebarsten, het hedonisme, bedoel ik. Mensen begonnen elkaar zonder achterdocht cadeaus te schenken, gratis en voor niets, gewoon voor de lol. De wereld was aan het veranderen. Oude vormen en gedachten gingen sterven. Het hing in de lucht. Het leek mij alsof er ergens op aarde een rechtvaardigheid rondwaarde die hoe dan

ook mijn deel zou worden. Daarom had ik besloten mij niet langer zorgen te maken.

Ondertussen waren ook de grote zussen met veel lawaai in de kamer verschenen.

‘Ik deed net de televisie uit,’ zei vader tegen de zussen, die hem nog net hadden zien rechtveren.

Mariette en Antoinette waren tien en elf jaar ouder dan ik. Na tien jaar was er nog het baby’tje Ronny bij gekomen. Ik weet niet zeker of ze op mij hadden zitten wachten.

Mariette zei: ‘De kleine kijkt veel te veel televisie. Het is slecht voor zijn ogen. Waarom zenden ze tegenwoordig altijd maar programma’s uit? Zelfs overdag, dat is toch te zot voor woorden? Straks beginnen ze nog vierentwintig uur per dag uit te zenden.’

Antoinette zei: ‘Ik heb van horen zeggen dat ze op Holland op zondagavond om tien uur nog een film beginnen uit te zenden. Ze moesten dat verbieden.’

‘Van geen wonder dat de mensen ’s maandags niet meer uit hun bed geraken,’ zei vader.

‘Het is morgen autoloze zondag,’ zei Mariette. ‘Het zal de mensen leren nog eens te voet te moeten gaan. Waar rijden de mensen ook overal naartoe? Pannenkoeken en dame blanches gaan eten in Hotel de Lourdes in Oostakker. Dat kunnen ze. En ’s avonds tot een gat in de nacht naar de films kijken op Holland.’

NAAR OOSTAKKER

Ik was op voor dag en dauw en begon te fietsen door de autoloze straten. Het was februari en lekker fris. Krokussen bloeiden, de eerste narcissen staken de kop op.

Ik reed zigzaggend in het midden van de grote baan naar Terdonk, richting Oostakker. Hier had ik van gedroomd, van de stilstand en de leegte op deze aarde. We zouden teruggaan naar de tuin waarin we ooit hadden geleefd, een tuin als het eiland in de Zweedse film, de film met de nachtegaal die zong in de avondzon en waar ik van hield, hoewel ik nog nooit een nachtegaal in het echt had gehoord of gezien.

Veel verschil met de jaren voor de oorlog was er niet. De mensen deden dezelfde dingen als hun grootouders. Bij ons in huis hadden ze pas in 1968 een badkamer geïnstalleerd, dat was een idee geweest van Antoinette en

Mariette. Om te tonen dat we beschaafde mensen waren.

Bij Danny van Limbergen, bij Frankie Reyniers, bij Guido Verbiest, jongens uit Terdonk, het einde van de wereld, die in mijn klas zaten in Langerbrugge, hadden ze alleen maar een enkel kraantje. Ik stond erbij toen de moeder van Danny een theeketel op de stoof zette om hem te wassen, Danny die in zijn onderbroek op het aanrecht moest gaan zitten, waar een ogenblik tevoren de afwas nog had gestaan.

Veertig jaar geleden dacht iedereen dat we in moderne tijden leefden. Oude mensen die de Eerste Wereldoorlog hadden meegemaakt zaten te stinken in scheefgezakte werkmanshuizen en gepachte boerderijtjes langs onverharde sintelwegen, die een eind van de straat in het veld lagen. Er waren erbij die zelfs nog niet één kraantje hadden in huis, het was alle dagen pompen geblazen. ‘Goed gezond,’ zeiden ze, ‘pompwater.’ Te dom en te gierig om de waterleiding tot aan hun verzakte rothuizen te laten komen.

In de gazet las ik in die dagen een bondig artikelje, het was mij alleen opgevallen omdat het naast de dagstrip van Jommeke stond. Een bericht ter kennisgeving, een feit dat er verder niet toe deed: bij een opinieonderzoek in het Verenigd Koninkrijk was gebleken dat nog steeds een kwart van de onderdanen van koningin Elizabeth ervan overtuigd was dat de vorstin haar goddelijke macht over de natie rechtstreeks van God had ontvangen.

Aan het eind van dit tijdperk gingen de vrolijke goede mensen zoals ik de boel wel overnemen. En er nooit meer op terugkomen. Ik denk dat ik een geheim mededogen

voelde voor al die middeleeuwers met hun pompstenen en naaimachines. Ze hadden de pech niet geboren te zijn in de jaren zestig, de jaren waarin het geluk van de mensheid was ontloken als een bloem in de woestijn. Doe toch eens normaal, liep ik altijd maar te denken, dit is 1973, we gaan naar het einde van het tweede millennium toe, er komen andere tijden.

Met mijn fiets in de hand nam ik in Terdonk het lege veer over het kanaal.

Aan de overkant stonden tientallen arbeiders die van de zaterdagse nachtdienst kwamen, met de fiets in hun handen te wachten.

In Oostakker reed ik door de lege ochtendstraten in de richting van de twee torentjes van het bedevaartsoord. Ze hadden er een grot, eentje zoals in Lourdes, maar nabgebouwd en gemetseld in beton. Ooit was daar een mirakel gebeurd. Een vent met een kreupel been die had gebeden tot Maria kon plots weer lopen. Zo spectaculair als in Lourdes met die verschijningen was het niet geweest. Omdat de moeder van God die man had genezen waren er de jaren erna nog honderdduizenden bedevaarders gepasseerd, echter zonder resultaat of toch geen tot de verbeelding sprekende genezingen meer. Soms gebeurde er een keer iets en dan weer niet. Er kon een mirakel gebeuren, maar men mocht er niet te veel op rekenen, dat moest de boodschap zijn. De horeca in Oostakker voer er wel bij.

Er waren twee restaurants niet ver van de grot. Het Boerenhof voor de boeren en het Hotel de Lourdes voor

mensen die een wat groter gedacht van zichzelf hadden.

We waren er geweest, met het hele gezin, in Hotel de Lourdes, vijf jaar eerder, in 1968, toen ik mijn eerste communie deed. Mariette en Antoinette hadden erop aangedrongen dat we vanwege mijn eerste communie naar een restaurant gingen. Vader en moeder waren er niet gerust in. Maar iedereen ging tegenwoordig naar restaurants. We konden toch niet achterblijven? We waren toch geen werkmensen, zoals die bende van Terdonk? We moesten mee met de vooruitgang.

We reden met vaders autootje na de communiemis naar Oostakker, over het veer, het onbekende tegemoet.

De zussen bestelden voor iedereen garnaalkroketten en daarna paling. In die tijd waren dat feestgerechten.

De gelagzaal zat vol met buitenmensen die naar dit voorgeborchte van Gent waren gekomen omdat er verder in de wijde omgeving geen eethuizen waren voor de boeren en de werkmensen. In Gent zullen ook wel restaurants zijn geweest, maar daar werd niet over gepraat. Niemand wilde iets met die stedelingen te maken hebben. Ze zagen er ook anders uit. In Gent woonden grote, blonde mensen. De boeren en de werkmensen van de kanaalzone waren allemaal klein en donker, zoals vader en de zussen en moeder. Zowat iedereen was familie van elkaar in deze fabrieksdorpen, er werd getrouwd en gecopuleerd met burens en familieleden. Allemaal dezelfde paddenkoppen. Ik denk dat ik de enige was in dat hele godvergeten oord met een rechte, echte neus en ik had ook een kin, een echte kin die uit mijn gezicht stak, met een diepe put erin, een vreemde kronkel van de natuur.

Hotel De Lourdes bleek een lekker warm restaurant en het geurde er naar groentesoep en gebakken vis. De garnaalkroketten, twee stuks, verschenen op tafel met een stukje citroen en gefrituurde peterselie. Toen ik ervan proefde wist ik het zeker: dit was het lekkerste gerecht op aarde, hier moest ik traag van genieten. Ik dacht aan het soepvlees van moeder, dat uren stond te koken en te stinken en de dag erna nog een keer gebakken werd met ajuinen erbij.

Ik nam het stukje citroen van het bord en kneep het voorzichtig uit over de kroketten.

‘Gij moet er geen citroen op doen, Ronny,’ zei moeder, ‘dat is veel te zuur.’

Ik had op voorhand geweten dat zij er iets over ging zeggen met haar paddenkop, ze bemoeide zich met alles. Maar dit keer was ze te laat, de citroen zat er al op.

Ma en pa en de zussen verorberden hun kroketten in een oogwenk. Ja, zoiets lekkers hadden ze nog nooit gegeten, zag ik op hun gezicht. Ze waren er stil van geworden. Moeder bloosde zelfs een beetje, wellicht dacht ze aan haar gebakken soepvlees. Ze keek in mijn bord. Ik had rustig en bijna als in een droom de eerste garnaalkroket verorberd. De tweede lag als een beloning voor mijn geduld in mijn bord te blinken.

‘Waarom laat gij die kroket liggen, gij vindt het zeker niet lekker, er zit te veel citroen op, zeker?’ zei moeder.

‘Neen ma, ik het vind wel lekker, bijna even lekker als uw soepvlees, ik ga nu op mijn gemak de tweede kroket opeten.’

Ik was bijna zeven, en ik begon brutaal te worden.

Moeder deed alsof ze mijn humor niet snapte. Ontkenning door negering, daar waren de werkmensen straf in.

‘Als gij het niet lekker vindt zal ik die kroket wel opeten,’ zei ze.

‘Nee, ma, echt, ik vind het lekker, zeer lekker zelfs, zeker met een beetje citroen erop, dat past er perfect bij.’

‘Geef aan mij,’ zei ze en richtte haar vork om in mijn bord te prikken.

Alweer was ze te laat. Ik had de kroket gegrepen en in mijn mond gepropt. Die gloeide tegen mijn gehemelte en schroeide mijn tong. Ik begon te kauwen. Het zweet brak mij uit, maar die kroket was van mij, die konden ze mij niet meer afnemen.

Antoinette siste: ‘Kijk nu, uw tong verbrand, zeker? Het is de laatste keer dat we met u ergens naartoe zijn geweest.’

Dat was een zinnetje dat bij de boeren en de werkmensen bijna letterlijk op het menu stond wanneer ze ergens heen gingen, naar de zee, of naar de speeltuin of naar een restaurant. Situaties met kinderen liepen altijd uit de hand, dat wisten de mensen op voorhand. Een of andere kleuter zou zijn glas laten vallen of in de speeltuin een lelijke wond of buil oplopen op een van die roestende levensgevaarlijke toestellen die in die tijd nog niet zo grondig gekeurd werden en wellicht ontworpen waren door kinderhaters.

‘Bestelt u zelf anders nog een portie kroketten, ma, als gij ze zo gaarne lust,’ zei ik.

Het was niet eens humoristisch bedoeld. Ik wist dat

het ondenkbaar was, en toch zei ik het. Wie ging er nu tweemaal een voorgerecht bestellen?

We aten de paling in de roomsaus en een dame blanche toe, maar het smaakte mij niet meer.

In de namiddag waren we op communiebezoek gegaan bij de nonkels en tantes en neven en nichten met wie vader en moeder het konden vinden, want er waren erbij waar om een of andere reden niet meer mee werd gepraat, zoals nonkel Theofiel en tante Martha, die in Terdonk woonden. Ik herinnerde mij vaag dat zij een boogscheut verderop net als wij aan de vaartkant woonden, aan het stinkende moeras dat de Burggravenstroom toen al was geworden. Ik zag in mijn gedachten nog een gloeiende stoof waar een bende ruige koters rond verzameld zat, mijn neven en nichten die ik niet kende en die mij zaten uit te lachen om mijn zondagse kleuterkleren en om mijn haar dat zo proper achterovergekamd was. Op de gloeiende kachel stonden twee ijzeren strijkbouten heet te worden. Dit moet in 1966 zijn geweest. Er vlogen raketten naar de maan en tante Martha stond daar nog altijd te strijken met ijzeren bouten. Er was ook maar één lamp in dat huis en ook één kraantje aan de pompsteen. Er stond wel een televisie, zeven jaar voor vader er een in huis haalde. Had die televisie er niet gestaan, dan zouden we ons hebben gewaand in een rovershol uit het jaar 1900.

Toen we een keer op bezoek kwamen, zei tante Martha dat nonkel Theofiel niet thuis was. Moeder moet toen iets verkeerd hebben gezegd over nonkel Theofiel. Tante Martha is toen beginnen brullen en een ogenblik

later stonden we met de hele familie buiten. We zijn er nooit meer terug geweest.

In een nog vroegere herinnering bewaarde ik een beeld van onze nicht Muguette, die met haar man Hugo en twee blonde kinderen aan de Gentse watersportbaan woonde, in een oude villa, omringd door waterlopen waarin plezierboten lagen te dobberen. Ook met die mensen moet er een conflict zijn gerezen.